

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120431303
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2022:6120431303.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: W. D., E.. XX.XX.XXXX, I. M. XXX/XXX, XXX XX M., právne zastúpená Centrom právnej pomoci ustanoveným advokátom: JUDr. Ivan Savčák, so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 2 454,41 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1 043,87 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 043,87 Eur od 25.03.2020 do zaplatenia, a to všetko do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.
- III. Žalovanej priznáva voči žalobcovi 14,94 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou 12.11.2020 pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) sa žalobca domáhal voči žalovanej uloženia jej povinnosti zaplatiť mu sumu 2 454,41 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 634,12 Eur počnúc od 25.03.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Aktívnu legitímáciu na podanie žaloby odvodil žalobca od „Zmluvy o postúpení pohľadávok“ z 24.03.2020 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“), na základe ktorej banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“, alebo aj „postupca“) svoju pohľadávku voči žalovanej postúpila na žalobcu (ďalej tiež aj len „postupník“).

3. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaná pohľadávka vznikla na základe Zmluvy č. 5118163510 uzavretej 30.08.2016 medzi pôvodným veriteľom (postupcom) na jednej strane a žalovanou na strane druhej (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanej úver. Podľa žalobcu súčasťou úverovej zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“) pôvodného veriteľa, pričom cit. „Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti...“ boli upravené v úverovej zmluve a vo VOP. Žalobca má za to, že úverová zmluva cit. „... obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a ... zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ...“. Podľa žalobcu žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu postupca (pôvodný veriteľ) podaním z 02.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 01.12.2019. Ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka

postupníka (žalobcu) voči žalovanej sume 2 454,41 Eur, ktorá pozostáva z istiny úveru v sume 1 634,12 Eur, z riadneho úroku v sume 709,09 Eur, z úroku z omeškania v sume 79,52 Eur a z poplatkov v sume 31,68 Eur, a keďže žalovaná po postúpení pohľadávky neučinila na splatene svojho dlhu žiadnu úhradu, žalobca sa titulom postúpenia mu tejto pohľadávky domáha žalobou voči žalovanej zaplatať mu celej tejto jemu postúpenej sumy. Súčasne sa žalobca domáha z nezaplatanej žalovanej istiny úveru, ktorá je 1 634,12 Eur aj priznania mu 5% ročného úroku z omeškania od 25.03.2020 (t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia mu pohľadávky) do zaplatať.

Prílohou žaloby boli: „Zmluva o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver)“ z 30.08.2016; „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ z 30.08.2016; VOP pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.01.2015; Produktové obchodné podmienky pre hypotekárne a splátkové úvery pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.01.2015; sadzobník poplatkov pôvodného veriteľa v znení účinnom od 15.01.2016; výzva pôvodného veriteľa z 30.10.2019 adresovaná žalovanej pred zosplatením; oznámenie pôvodného veriteľa (postupcu) z 02.12.2019 adresované žalovanej o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru; výpisy z úverového účtu žalovanej; výzva pôvodného veriteľa na plnenie dlhu zo 16.12.2019 adresovaná žalovanej s upozornením na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe; Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0222/2020/CE z 24.03.2020 s prílohou č.1 o vyšpecifikovaní postúpenej pohľadávky; oznámenie pôvodného veriteľa z 31.03.2020 o postúpení pohľadávky adresované žalovanej a pokus žalobcu o zmier adresovaný žalovanej z 28.10.2020 (podané na poštovú prepravu 29.10.2020).

4. Upomínací súd (Okresný súd Banská Bystrica) rozhodol v upomínacom konaní platobným rozkazom sp. zn. 19 Up 2085/2020 z 10.12.2020, ktorým žalobnému návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovel, avšak z dôvodu včas žalovanou podaného odporu proti platobnému rozkazu, v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, došlo zo zákona k zrušeniu platobného rozkazu a upomínací súd 12.05.2021 postúpil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“), ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie.

5. Žalovaná vo svojom odpore proti platobnému rozkazu prostredníctvom svojho právneho zástupcu v prvom rade poukázala, že vzťah ktorý bol medzi ňou a žalobcom založený úverovou zmluvou z 30.08.2016 je vzhľadom na charakter jej zmluvných strán, vzťahom spotrebiteľským a teda je na neho nutné aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Uviedla, že voči nej uplatnený nárok uznáva iba čiastočne a to v rozsahu neuhradenej istiny v sume 1634,12 Eur, pretože podľa žalovanej predmetná úverová zmluva z 30.08.2016 je bezpoplatkovou a bezúročnou, keďže neobsahuje všetky v čase jej uzavretia zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), vyžadované zákonné náležitosti a to konkrétne podľa žalovanej neobsahuje uvedenie doby trvania zmluvy [§ 9 ods. 2 písm. f) zákon o spotrebiteľských úveroch]; rovnako neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch jednotlivých splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom [§ 9 ods. 2 písm. j) zákon o spotrebiteľských úveroch] a tiež neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN [§ 9 ods. 2 písm. k) zákon o spotrebiteľských úveroch], ktorá RPMN je podľa žalovanej navyše v úverovej zmluve uvedená v jej neprospech ako spotrebiteľa, cit. „... nakoľko táto hodnota by mala byť v zmysle výpočtu vo výške 23,54%, a teda v zmluve je uvedená nižšia hodnota.“, preto podľa žalovanej má žalobca nárok iba na zaplatať ešte nesplatené istiny jej poskytnutého úveru. Okrem toho v súvislosti s úverovej zmluve uvedenou úrokovou sadzbou 18,90%, žalovaná podotkla, že cit. „... v treťom štvrtroku 2016 (obdobie, v ktorom bola uzavretá zmluva) bola priemerná úroková miera z úverov poskytovaných veriteľmi vo výške 7,67 %. Dohodnutý ročný úrok z úveru v danom prípade presiahol dvojnásobok prípustnej priemernej úrokovej sadzby.“, z ktorého dôvodu má žalovaná za to, že takto dojednaný úrok sa v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka priči dobrým mravom a teda toto dojednanie, ktoré môže byť tiež kvalifikované ako civilnoprávna úžera, je dojednaním absolútne neplatným a to aj s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove o obdobnej otázke sp. zn. 3 Co/151/2013 z 25.09.2013; sp. zn. 3Co 3/2011 z 28.09.2011.

K odporu žalovanej neboli pripojené žiadne listinné dôkazy.

6. Žalobca sa k odporu žalovanej vyjadril (replika) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom sumarizoval, že na základe úverovej zmluvy z 30.08.2016 bol žalovanej poskytnutý úver v sume 2 000,- Eur, pričom na jeho splatenie žalovaná učinila splátky celkovo v sume 956,13 Eur, z ktorej sumy bola na splatenie istiny započítaná suma 365,88 Eur, na riadny úrok suma 556,12 Eur, na úrok z omeškania suma 0,- Eur a na poplatky suma 34,13 Eur. Vzhľadom na uvedené tak nesplatená istina úveru predstavuje

rozdiel medzi sumou čerpaného úveru 2 000,- Eur a na jej splatenie žalovanou učenou platbou v sume 365,88 Eur, tj. istina je 1 634,12 Eur (2 000 - 365,88). V ďalšom žalobca poukázal ako pristúpil k výpočtu dlžných úrokov, pri výpočte ktorých podľa pripojenej tabuľky aplikoval úrokovú sadzbu 20,40% a 20,90% (v úverovej zmluve však bola po zľave úroková sadzba 18,90%, pozn. súdu); úrokov z omeškania a poplatkov, ktoré mu boli taktiež postúpené pôvodným veriteľom a ktorých zaplatenia sa voči žalovanej domáha. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že v úverovej zmluve absentuje uvedenie doby jej trvania, žalobca uviedol, že z úverovej zmluvy z 30.08.2016 je zrejмый dátum splatnosti prvej a poslednej splátky, z údajov ktorých za použitia bežnej logiky a vlastnosti v podobe čítania s porozumením, ktorú vlastnosť žalobca u žalovanej predpokladá, je mužné určiť dobu trvania úverového vzťahu s tým, že podľa žalobcu zo žiadneho právneho predpisu platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy nevyplýva požiadavka uvádzať dobu trvania úverovej zmluvy výlučne prostredníctvom dní, týždňov, mesiacov či rokov, takže cit. „Vo vyjadrení žalovaného nenachádzame dôvod, pre ktorý by sa mal pojmovo úplne odlišný údaj, akým je údaj o dobe trvania zmluvy o úvere, vyjadrovať tým istým spôsobom ako údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Obidva údaje/informácie sú v zmluve uvedené spôsobom primeraným rozumovým schopnostiam priemerného spotrebiteľa. Uzavretie zmluvy na dobu určitú, resp. do splatenia všetkých zmluvných záväzkov, v spojení s dátumovo vymedzeným termínom konečnej splatnosti úveru, je potrebné jednoducho vyhodnotiť ako zrozumiteľné a jasné.“ a to aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/42/2020 z 25.03.2021, podľa ktorého na uvedenie údajov o dobe trvania úverového vzťahu, ktorý údaj je úplne odlišným od údajov o termíne konečnej splatnosti úveru, postačuje cit. „... opisný spôsob nevzbudzujúci žiadne pochybnosti, že zmluva bude trvať do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy.“ Žalobca vyjadril nesúhlas aj s námietkou žalovanej ohľadne ňou tvrdenej absencie zákonnej náležitosti v úverovej zmluve, týkajúcej sa rozpisu jednotlivých anuitných splátok úveru na splátku istiny, úrokov a poplatkov s tým argumentom, že takáto požiadavka je v rozpore nie len s euro-konformným výkladom Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, ale aj judikatúrou, v ktorej súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.02.2018, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/188/2019 z 12.05.2020, podľa ktorého cit. „Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby toto ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky.“ Nadväzne na uvedené žalobca poukázal, že v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C- 42/15 z 09.11.2016 absencia nie každej alebo akejkolvek zákonnej náležitosti má mať podľa vnútroštátnej právnej úpravy za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ale len takej, ktorá môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t. j. napríklad neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Súdny dvor Európskej únie v predmetnom rozhodnutí tiež judikoval, že za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Okrem toho žalobca poukázal, že spotrebiteľ môže kedykoľvek v priebehu existencie úverového vzťahu požiadať o bezplatné vyhotovenie amortizačnej tabuľky. Vo vzťahu k námietke žalovanej o absencii výpočtu RPMN, podľa žalobcu cit. „... právny názor o povinnosti obsiahnuť podrobný rozpis a dosadenie jednotlivých veličín do vzorca na výpočet RPMN by bolo v rozpore so zrozumiteľnosťou a stručnosťou náležitostí uvedených v spotrebiteľskej zmluve.“ Žalobca v tej spojitosti poukázal na znenie § 9 ods. 2 písm. k) a § 19 ods. 1 a 2 zákona s spotrebiteľských úveroch, v ktorých je uvedené, že úverová zmluva má obsahovať uvedenie údajov použitých na výpočet RPMN s tým, že zákon uvádza aj vzorec jej výpočtu a taktiež aké všetky údaje majú k jej výpočtu byť použité, pričom podľa žalobcu v čl. I. a II. úverovej zmluvy sú uvedené všetky tieto údaje, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN, na základe ktorých tak žalovaná mohla podľa žalobcu posúdiť výhodnosť či nevýhodnosť úveru. Žalobca má za to, že celková čiastka spojená s úverom aj v RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne s tým, že žalovanou uvádzaný výpočet považuje za svojvoľný, pretože nezohľadňuje výšku poslednej splátky, ktorá v zmysle bodu 5.17. produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery pôvodného veriteľa cit. „Posledná splátka je vo výške zostatku Pohľadávky Banky.“ Následne za účelom demonštrovania správnosti výpočtu RPMN v úverovej zmluve z 30.08.2016, žalobca uvádza tento výpočet podľa vzorca z prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom mimo iné pri popise jednotlivých parametrov tohto výpočtu žalobca uviedol, že v mesačnej splátke vo výške 54,96 Eur bol zarátaný aj mesačný poplatok za poistenie k úveru. Podľa žalobcu v úverovej zmluve dojednaná úroková sadzba vo výške 18,90 %, po zohľadnení zľavy v interakcii na Národnou bankou Slovenska zverejnenú priemernú úrokovú

sadzbu 7,67 % pre obdobné bankové obchody, nedosahuje takú výšku, že by bolo možné konštatovať jej rozpor s dobrými mravmi a navyše podľa žalobcu ním požadovaná odplata za úver, ktorá zahŕňa úroky aj poplatky, neprevyšuje podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. dvojnásobok priemernej RPMN pri obdobnom úvere.

K vyjadreniu (replika) žalobcu neboli doložené žiadne listinné dôkazy.

7. K vyjadreniu žalobcu (replika), žalovaná vo svojom stanovisku (duplika) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že zotrváva na svojich argumentoch ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti jej poskytnutého úveru s tým, žeby tak mala byť povinnou vrátiť žalobcovi iba nesplatenú časť jeho istiny v sume 1 043,87 Eur.

K vyjadreniu (duplika) žalovanej neboli doložené žiadne listinné dôkazy.

8. Podaním doručeným okresnému súdu 16.07.2021 občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (ďalej len „združenie“) žiadalo, aby ho okresný súd pribral do konania na strane žalovanej, avšak na výzvu okresného súdu, aby združenie v súlade s § 95 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) predložilo písomný súhlas žalovanej s jeho vstupom do konania na jej strane ako osobitného subjektu alebo aby v zmysle § 291 CSP združenie predložilo splnomocnenie od žalovanej na jej zastupovanie v spotrebiteľskom spore, ktorá výzva bola združeniu doručená 28.07.2021, združenie nereagovalo, preto okresný súd o jeho pribratí do konania nerozhodoval za situácie kedy aj tak ochrana práv žalovanej (spotrebiteľ) bola zabezpečená prostredníctvom jej, Centrom právnej pomoci ustanoveného, advokáta.

9. Na pojednávaní 26.09.2022 právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe, keďže od jej podania nedošlo k žiadnej zmene skutkových ani právnych dôvodov a tejto navrhol vyhovieť.

Na pojednávaní 26.09.2022 právna zástupkyňa žalovanej zotrvala na dôvodoch uvedených vo svojich skorších písomných vyjadreniach, má za to, že sú splnené zákonné podmienky na vyhodnotenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového, z ktorého dôvodu by žalovaná mala uhradiť žalobcovi už iba dlžnú istinu úveru vo výške 1 043,87 Eur. Na dopyt súdu, či je žalovaná schopná svoj záväzok uhradiť vcelku, uviedla, že z dôvodu, že žalovaná sa so svojim právnym zástupcom nekontaktuje a neposkytuje potrebnú súčinnosť, na túto otázku nevie zaujať stanovisko.

10. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

11. Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej tiež aj len „banka“ alebo „pôvodný veriteľ“) uzavrela so žalovanou 30.08.2016 úverovú zmluvu č. 5118163510 označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver)“, na základe ktorej jej banka poskytla spotrebný úver na čokoľvek v sume 2 000,- Eur, ktorý úver sa žalovaná zaviazala splácať v 59 mesačných splátkach v sume po 54,96 Eur tak, že prvá splátka bola splatnou 16.10.2016 a každá ďalšia vždy k 16. dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou k 16.08.2021, pri fixnej úrokovej sadzbe 20,90% ročne s tým, že banka poskytla zľavu cit. „... z Úrokovej sadzby vo výške a za podmienok uvedených vo Zverejnení“, takže výsledná výška úrokovej sadzby po zohľadnení zľavy bola 18,90% p.a.. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) úveru bola 22,93 %, pri priemernej RPMN 16,57 %, pričom celková čiastka spojená s úverom bola 3 241,96 Eur.

V úverovej zmluve bolo dojednané aj poistenie k úveru za mesačné poistné v sume 1,86 Eur mesačne. Pri položke cit. „Predpoklady použité na výpočet RPMN“ je v úverovej zmluve z 30.08.2016 uvedené cit. „Úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, Dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok uvedených v Zmluve. Dohodnutý typ a výška Úrokovej sadzby platia do skončenia Úverového vzťahu za predpokladu, že Dlžník počas celého obdobia trvania Úverového vzťahu spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z Úrokovej sadzby uvedené vo Zverejnení.“

V čl. II., bode 6. úverovej zmluvy je uvedené cit. „Ak Dlžník Pohľadávku Banky nespláca riadne a včas, môže Banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Pohľadávky Banky ...“.

V čl. II., bode 14. úverovej zmluvy je uvedené, že žalovaná udelila súhlas s poistením úveru za podmienok bližšie uvedených v prílohe úverovej zmluvy, pričom podľa zmluvnými stranami nesignovanej a nedatovanej listiny označenej ako cit. „Príloha Zmluvy, Súhlas s Poistením Úveru“ mala žalovaná ako dlžník záujem zabezpečiť splatnosť úveru poistením v rozsahu cit. „Rozšírený súbor poistenia“ s tým, že všetky práva z poistenia upravuje „Rámcová poistná zmluva“ (bez uvedenia o rámcovú zmluvu medzi kým a kým sa má jednať a kedy bola uzavretá, pozn. súdu).

V čl. II., bode 16 úverovej zmluvy je uvedené cit. „Zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s Úverom.“

12. Listom z 30.10.2019 označeným ako „Výzva“ pôvodný veriteľ oznámil žalovanej, že je v omeškaní so splácaním úveru z úverovej zmluvy z 30.08.2016 s aktuálnym zostatkom ku dňu výzvy v sume 1 148,03 Eur s upozornením, že ak žalovaná svoj dlh do 15 dní nezaplatí, pôvodný veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť, t.j. vyhlásiť jeho mimoriadnu splatnosť a žalovaná stratí výhodu splátok, ktorú možnosť napokon pôvodný veriteľ aj uplatnil a úver zosplatiť k 01.12.2019, ktorú skutočnosť oznámil žalovanej listom z 02.12.2019 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“.

13. Listom zo 16.12.2019 pôvodný veriteľ oznámil žalovanej, že je v omeškaní s úhradou svojho zosplateného úveru č. 5118163510 v sume 2 320,34 Eur s tým, že ak tento dlh neuhradí, pôvodný veriteľ (banka) bude oprávnený zosplatiť úver postúpiť tretej osobe.

14. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0222/2020/CE z 24.03.2020 pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.), svoju pohľadávku, ktorú mal z úverovej zmluvy č. 5118163510 z 30.08.2016 voči žalovanej postúpil žalobcovi, pričom postúpenie pohľadávky banka (postupca) podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámila žalovanej listom z 31.03.2020.

15. Listom označeným ako „Pokus o zmier“ z 28.10.2020 právny zástupca žalobcu pred podaním žaloby vyzval žalovanú, aby svoj finančný záväzok z úverovej zmluvy z 30.08.2016 dobrovoľne plnila žalobcovi najneskôr do 07.11.2020 s upozornením, že v opačnom prípade sa žalobca bude domáhať svojich nárokov súdnou cestou (na poštovú prepravu podaný 29.10.2020).

16. Podľa výpisu z úverového účtu žalovanej, žalovaná čerpala úver 30.08.2016 a to v sume 2 000,- Eur, pričom na jeho splatenie zaplatila splátkami v rôznych sumách, celkovo sumu 956,13 Eur.

17. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

18. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

19. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

20. Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpísaním zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

21. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.“

22. Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

23. Podľa § 565 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

24. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.“

26. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

27. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

28. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

29. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatváraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) odplatu podľa osobitných predpisov,

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

t) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

y) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23,

z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota

ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,

aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.“

30. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.“

31. Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahŕňajúce aj všetky plnenia súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom nad rámec poskytnutého spotrebiteľského úveru poukazované veriteľovi alebo akejkolvek tretej osobe s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere; náklady na vedenie platobného účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkolvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere použijú sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov celkové náklady spotrebiteľa podľa prvej vety s výnimkou iných skutočných nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť predávajúcemu, okrem kúpnej ceny za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver.“

32. Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Dohľad nad dodržiavaním povinností veriteľa podľa tohto zákona vykonáva Národná banka Slovenska podľa osobitného predpisu, ak odseky 2 až 7 neustanovujú inak.“

33. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanou, ako dlžníkom, bol nepochybne občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 30.08.2016, ktorou bol založený záväzok žalovanej voči pôvodnému veriteľovi (predchodcovi žalobcu) a ktorá zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaná pri jej uzatváraní vystupovala ako spotrebiteľ, keďže jej bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu), do ktorého právneho postavenia titulom cessie (postúpenia) pohľadávky žalobca vstúpil, pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet jeho podnikania, t.j. obe strany sporu spĺňali v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy definičné znaky spotrebiteľa na jednej strane a dodávateľa (veriteľa) na strane druhej, tak ako boli tieto definičné znaky zmluvných strán, predurčujúcich spotrebiteľský charakter medzi nimi uzatváranej zmluvy, zadané resp. dané v cit. § 52 ods. 3 a 4 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase a v cit. § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Žalobca nepopieral postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský

charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy z 30.08.2016, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

34. Na základe preskúmvanej úverovej zmluvy, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v súlade s cit. § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca, resp. jeho právny predchodca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala vrátiť mu, jej poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Keďže zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

35. Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto okresný súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa (žalovanej) preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov a to predovšetkým v tom smere či dotknutá úverová zmluva okrem všeobecných náležitostí podľa OZ obsahuje aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, absenciu ktorých tento zákon v ustanovení cit. § 11 ods. 1 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

36. Skôr než by sa bol okresný súd zaoberal preskúmaním zákonných náležitostí úverovej zmluvy z 30.08.2016, okresný súd iba podotýka že v danom prípade si dodávateľ, t.j. predchodca žalobcu pred postúpením svojej pohľadávky voči žalovanej na žalobcu, riadne splnil aj svoje povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a to výzvou zo 16.12.2019, ktorou žalovanú upozornil, že ak neuhradí svoj viac ako tri mesiace omeškaný splatný záväzok tak pôvodný veriteľ bude oprávnený svoju pohľadávku tomuto záväzku korešpondujúcu, postúpiť tretej osobe, takže aj z tohto pohľadu bolo a je podľa okresného súdu postúpenie pohľadávky pôvodným veriteľom (dodávateľom) žalobcovi účinným. Pri postúpení bankovej pohľadávky totižto musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offo skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobož ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovanej (spotrebiteľ) došlo na nebankový subjekt (žalobcu).

37. Okresný súd pristúpil k preskúmaniu zákonných náležitostí úverovej zmluvy z 30.08.2016, pričom podľa okresného súdu v tejto úverovej zmluve absentuje v prvom rade zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ktorý zákonný parameter, tak ako to správne s poukazom na judikatúru konštatoval aj žalobca, nie je možné zamieňať s údajom o „termíne“, resp. dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže doba pojednáva o dĺžke časového úseku ako takej, t.j. či tento časový úsek trvá týždeň, mesiac, či jeden alebo viac rokov a pod., a teda z podstaty tejto veličiny je zrejším, že tento parameter na rozdiel od termínu, ktorý pojednáva o jednorazovom konkrétnom čase vyjadriteľnom presným dátumom, tak dobu, ako dĺžku časového úseku, nie je možné vymedziť dátumom a preto sa okresnému súdu, v interakcii na námietku žalovanej, javí nepochopiteľnou argumentácia žalobcu,

podľa ktorej cit. „Vo vyjadrení žalovaného nenachádzame dôvod, pre ktorý by sa mal pojmovo úplne odlišný údaj, akým je údaj o dobe trvania zmluvy o úvere, vyjadrovať tým istým spôsobom ako údaj o termíne konečnej splatnosti úveru.“, pretože žalovaná toto ani nenamieta, t.j. žalovaná ani netvrdí, žeby uvedené dva pojmy bolo možné stotožniť tak, aby mohli byť vyjadrené tým istým spôsobom, práve naopak, žalovaná tvrdí, že keďže sa jedná o dve rozdielne veličiny, ktoré by úverová zmluva podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, mala mať, avšak v tomto prípade ich nemá, keďže konkrétne absentuje údaj o dobe trvania úverového vzťahu, úver by mal byť z tohto dôvodu podľa žalovanej bezúročným a bezpoplatkovým.

Na margo námietky žalobcu, ktorý apeluje na inteligenciu žalovanej a na jej schopnosť porozumieť písanému textu, v ktorom dôsledku by tak mala byť schopnou, z v úverovej zmluve uvedených údajov o dátume prvej a poslednej splátky úveru, vypočítať dobu trvania úverového vzťahu, okresný súd sa s touto námietkou žalobcu, ako ani s nim označenou judikatúrou iného všeobecného súdu, ktorou okresný súd nie je viazaný, nestotožňuje, t.j. nestotožňuje sa s tým, žeby neuvedenie doby trvania úverového vzťahu dodávateľom v úverovej zmluve, tak ako to v zákonom ustanovení explicitne zákonodarca vyžaduje, žeby bolo možné nahradiť výpočtom z iných parametrov zmluvy alebo akýmsi opisným spôsobom v podobe napr. „... úverový vzťah bude trvať do doby vysporiadania všetkých záväzkov dlžníka ...“ a pod.. Podľa okresného súdu, totižto, tak ako žalobca (dodávateľ) apeluje na schopnosť pochopenia písaného textu spotrebiteľom (žalovanou), je v prvom rade treba identicky apelovať na túto istú schopnosť u dodávateľa, t.j. na jeho schopnosť s porozumením poznať a aplikovať explicitné ustanovenie zákona, t.j. dodávateľ ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov by v prvom rade mal poznať zákon, ktorý túto jeho činnosť reguluje, ak by tomu tak bolo a dodávateľ by do úverovej zmluvy dal všetky zákonné náležitosti, tak podľa okresného súdu, by už následne nebolo potrebnej žiadnej polemiky o tom, či spotrebiteľ má alebo by mal mať určitý stupeň inteligencie, aby si z v zmluve uvedených parametrov „domyslel“ alebo „odvodzoval“ či sám vypočítaval iné jej zákonné parametre, pretože tieto by už mali byť v zmysle zákonného imperatívu dodávateľom explicitne v zmluve uvedené. A nebola by potrebnou ani polemika o výklade cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože toto ustanovenie je explicitné, jasné a zrozumiteľné bez potreby jeho modifikovania a prispôbovania výkladmi o prípadných možných ústupkoch z jednoznačnej zákonnej požiadavky označiť v úverovej zmluve dobu jej trvania, nejakými opismi, tobôž, ak údaj o dobe trvania úverového vzťahu nie je samoučelným, ale od neho sa odvíjajú aj iné parametre úveru, ako je napr. výpočet RPMN alebo maximálna prípustná výška úrokovej sadzby, ktorá sa taktiež odvíja od charakteru úveru a od doby jeho trvania; prípadne o maximálnej priemernej RPMN a pod., takže pokiaľ ide o parameter doby trvania úverového vzťahu v žiadnom prípade sa nejedná o údaj bagateľný či zanedbateľný, ktorý by bolo možné ponechať iba na spoľah o obvyklom chápaní písaného textu spotrebiteľom, pretože od neho závisia a sú odvodené aj iné jeho kľúčové parametre a ich následná odkontrolovateľnosť. Vzhľadom na uvedené závery, tak okresný súd uzavrel, že uvedenie doby trvania úverového vzťahu tak, ako to vyplýva z čl. II., bodu 16 úverovej zmluvy podľa ktorého cit. „Zmluva sa uzatvára na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s Úverom.“, nezodpovedá explicitnej zákonnej dikcii cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Inými slovami v prvom rade je tu daná zodpovednosť dodávateľa za obsah úverovej zmluvy, ktorý ju aj sám tvorí a nie spotrebiteľ, preto ak dodávateľ nedá do úverovej zmluvy všetky zákonné náležitosti, musí za toto svoje konanie znášať zodpovednosť v podobe straty nároku na úroky a poplatky z úveru a toto svoje pochybenie nemôže dodatočne prenášať na plecia spotrebiteľa s apelom na schopnosti spotrebiteľa porozumieť písanému textu a „dotvoriť“ si tento text zmluvy o to, o čo ho dodávateľ ochudobnil, alebo s apelom na potrebu výkladu inak jasnej právnej normy.

Pojmy „doba trvania úverového vzťahu“ a „termín splatnosti úveru“ teda, ako už bolo uvedené, sú dva rozdielne parametre úveru, ktoré nie je možné zamieňať a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že predchodca žalobcu (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Podľa okresného súdu v tomto smere zákonný parameter „doby trvania úverového vzťahu“ nemožno stotožniť ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 59), ktorými mala žalovaná jej poskytnutý úver splatiť a to už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť,

pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko-dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám pracne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak „doba trvania úverového vzťahu“, ako aj „termín splatnosti úveru“ a aj „počet splátok“. V tomto smere sa podľa okresného súdu nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je taktiež explicitne sankcionované zákonnom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdíela, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je názoru, že v tomto prípade zodpovednosť žalobcu, ako legitímneho právneho nástupcu po pôvodnom veriteľovi, za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o termíne splatnosti úveru [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch] a o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], nie je možné prenášať na plecia spotrebiteľa (žalovanej) s odvolávaním sa na jej spôsobilosť na právne úkony a matematické zručnosti a vyspelosť a pod., pretože tak ako už bol okresný súd aj uviedol, predchodca žalobcu (dodávateľ), ktorý podniká aj v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a pracne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje.

38. Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobcom a žalovanou za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu jednako presvedčivosti svojho rozhodnutia a jednako z dôvodu poskytnutia materiálne právnej ochrany nárokov sporových strán, sa okresný súd venoval aj týmto ďalším dôvodom.

39. Ďalej okresný súd podotýka, že v čase, keď bol žalovanej úver poskytnutý, banky poskytovali v obdobných prípadoch spotrebiteľské úvery pri priemernej úrokovej sadzbe 7,89% [<<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bank>>], t.j. v danom prípade dojednaný úrok 18,90 % viac ako o 100% prevyšoval priemerné sadzby úrokov pri úveroch poskytovaných v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy medzi klientami a bankami, nehovoriac o tom, že to bol úrok už po tzv. „zľave“, avšak z úverovej zmluvy nie je ani zrejším, aké podmienky musel spotrebiteľ spĺňať, aby mu táto „zľava“ z úroku bola bankou poskytnutá a na základe akých parametrov bola zľava poskytovaná, pričom v tomto smere sa úverová zmluva dovoľáva len akéhosi neurčitého „Zverejnenia“, ktorá skutočnosť, keďže nie je súčasťou úverovej zmluvy, už nie je vonkoncom odkontrolovateľnou, či a do akej miery bola v súlade s právnymi predpismi, tobdž ak údaj o odplate (úrokoch a poplatkoch) je aj vstupnou premennou pre výpočet RPMN (viď ďalej, pozn. súdu). Naviac okresný súd dáva do pozornosti, že podľa úverovej zmluvy z 30.08.2016 síce žalovanej mala byť poskytnutá zľava z ročnej úrokovej sadzby 20,90%, takže po tejto zľave mal byť úrok z úveru ročne vo výške 18,90%, avšak ohľadne výšky tohto úroku zrejme nemá jasno ani sám žalobca, keďže s ním uvádzaných výpočtov dlžnej žalovanej sumy, tak ako tieto výpočty žalobca uviedol v replike je zrejším, že žalobca aj napriek uvedenému úver úročil sadzbou 20,40% p.a. a sadzbou 20,90%, takže zľava z úrokovej sadzby bola alebo nebola poskytnutá (?), uvedené by nenavodzovalo pochybnosti, keby úverová zmluva obsahovala ďalšiu zákonnú náležitosť a to výpočet RPMN (viď ďalej, pozn.).

V zmysle judikatúry (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 8Co/112/2014 z 18.12.2014) je síce možné akceptovať úrok, ktorý by aj prevyšoval jeho priemernú výšku v rozhodnom čase, ale len za predpokladu, žeby dodávateľ preukázal, z akého dôvodu navrhol úrok v určitej výške a či konkrétne okolnosti prípadu a situácia spotrebiteľa boli takého charakteru (napríklad také rizikové), že vyžadovali stanovenie určitej úrokovej sadzby, avšak pokiaľ v tomto smere nebudú preukázané žiadne okolnosti odôvodňujúce iný záver a teda žalobca žiadne takéto okolnosti netvrdí, možno mať za to, že úver s dojednaným úrokom za úver prevyšujúcim o viac ako 100 % priemerné úrokové sadzby, je v rozpore s dobrými mravmi a teda sa jedná o neplatné dojednanie a keďže toto dojednanie o odplatnosti úveru, je jedným z podstatných znakov definujúcich úverovú zmluvu, t.j. absentuje dojednanie o podstatných náležitostiach úverovej zmluvy, ktorej časť od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, by bolo možné tiež uzavrieť, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi a so zákonom v zmysle § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ, a aj preto medzi jej účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia podľa cit. § 451 a nasl. OZ, takže aj z tohto dôvodu je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov.

40. Okresný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok úverovej zmluvy z 30.08.2016 a to, že v úverovej zmluve absentuje jej podstatná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalobcom (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. S poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. k), § 19 ods. 1, 2 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzatvorenia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku a dobu úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen g), i) a l) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarcu logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena k) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

Vo vzťahu k skutočnosti, že predmetný výpočet by sa mohol nachádzať v samostatnom dokumente označenom napr. ako „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ alebo inak, okresný

súd uvádza, že v danom prípade sa jedná iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezbavuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj priamo v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje imperatívna zákonná dikcia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ustanovenie vyžadovalo, aby táto náležitosť bola obligatórnou náležitosťou bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, či žiadostí.

Uvedená požiadavka, uviesť priamo v úverovej zmluve aj explicitný výpočet RPMN spolu so vstupnými údajmi k jej výpočtu použitých, je v tomto prípade o to naliehavejšia, že v danom prípade bolo medzi zmluvnými stranami v úverovej zmluve dojednané aj poistenie úveru (k poisteniu úveru ešte viď ďalej, pozn. súdu), pričom v úverovej zmluve je síce uvedené, že poistenie pre poskytnutie úveru nie je potrebným, avšak vzhľadom k tomu, že dojednania o poistnom sú zakomponované priamo v úverovej zmluve, ktorá skutočnosť vzhľadom na úvodné vyhlásenie, že poistenie úveru nie je potrebným, však nedáva spotrebiteľovi dostatočnú možnosť výberu či teda aj napriek „nepotrebe“ poistenia pre poskytnutie úveru, či teda toto chce alebo nechce, možno mať pochybnosť o možnosti slobodnej voľby spotrebiteľa v tomto smere pristúpiť k poisteniu, keďže dojednania o poistení sú odobrené tým istým podpisom spotrebiteľa, ako aj samotná úverová zmluva (k poisteniu viď ešte ďalej) a skôr je možné sa prikloniť k záveru, že napriek uvedenému vyhláseniu spotrebiteľ možnosť výberu nemal, pretože ak úver chcel musel podpísať úverovú zmluvu a tým v podstate aj prehlásenia o poistení. Preto má okresný súd za to, že RPMN nie je v úverovej zmluve uvedená správne, ak do jej výpočtu nebolo zahrnuté aj poistné, ktorý výpočet z dôvodu jeho absencie je neodkontrolovateľným a teda pochybným, čo by sa nestalo (t.j. nebolo by to nejasným), keby v úverovej zmluve boli uvedené všetky predpoklady k výpočtu RPMN, ako aj jej výpočet tak, ako to predpokladá a vyžaduje cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Požiadavka výpočtu RPMN v úverovej zmluve je dôvodnou aj preto, že ako už bolo uvedené, z úverovej zmluvy vyplýva, že k poskytnutiu úveru sa nevyžadovalo poistenie úveru, avšak žalobca vo svojej replike sám uviedol, že v mesačnej splátke vo výške 54,96 Eur bol zarátaný aj mesačný poplatok za poistenie k úveru, ktorá splátka je však v úverovej zmluve označená ako splátka úveru a nie ako splátka úveru a poisteného, takže bez uvedenia uvedeného výpočtu RPMN v úverovej zmluve sa možno len domnievať, aké a v akej výške vstupné údaje dodávateľ k výpočtu RPMN aplikoval. V tomto kontexte absolútne neobstojí obranná argumentácia žalobcu, podľa ktorej cit. „... právny názor o povinnosti obsiahnuť podrobný rozpis a dosadenie jednotlivých veličín do vzorca na výpočet RPMN by bolo v rozpore so zrozumiteľnosťou a stručnosťou náležitostí uvedených v spotrebiteľskej zmluve.“, pretože úlohou dodávateľa je dodržiavať zákon a nie viesť polemiku o tom, či by jeho aplikácia úverovú zmluvu textovo zaťažovala alebo nie.

41. Napokon má okresný súd za to, že v úverovej zmluve z 30.08.2016 absentuje aj náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch a to je uvedenie cit. „...výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“, pričom v tejto otázke sa okresný súd stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, v ktorom krajský súd jednako odôvodnil odklon od skoršej judikatúry a jednako sa vysporiadal aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 taktiež uviedol cit. „Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak,

že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdny dvor Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ v podmienkach Slovenskej republiky (SD EÚ podáva výklad bez znalosti individualít právneho poriadku toho ktorého členského štátu únie). Okresný súd navyše uvádza, že podľa jeho názoru, požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „... výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenu veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva z 30.08.2016 nespĺňa.

V uvedenej súvislosti okresný súd tiež podotýka, že je mu známy rozsudok Súdného dvora Európskej únie z 09.11.2016 sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, ktorým boli vykladané ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“). Súdny dvor Európskej únie rozhodol okrem iného tak, že čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Je však potrebné uviesť, ako už bolo uvedené, že Súdny dvor Európskej únie nemá právomoc vykladať zákony členského štátu; toto oprávnenie má iba súd členského štátu. V danom prípade je zrejmé, že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú inak upravené v Smernici a inak v zákone č. 129/2010 Z.z.. Kým článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice stanovuje, že Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v rozhodnom čase stanovovalo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V súvislosti s touto rozdielnou úpravou

vnútroštátneho práva a Smernice, je nutné poznamenať, že priamy účinok Smernice by prichádzal do úvahy len v sporoch, kde je odporcom členský štát resp. akýkoľvek orgán konajúci v jeho mene, čo opakovane judikoval Súdny dvor európskej únie (prípady Marshall, C-152/84, Faccini Dori, C-91/92 a Pfeiffer, C-397/01). Priame použitie Smernice je teda v tomto súdnom konaní neprípustné, pretože žalobcom je súkromná právnická osoba a žalovaným fyzická osoba. Smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok v podobe eurokonformného výkladu zákona, teda interpretácie vnútroštátneho práva vo svetle znenia a účelu Smernice. Cieľom eurokonformného výkladu zákona je najmä vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami Smernice. V posudzovanej veci možno za použitia jazykového, logického ale aj teleologického výkladu dospieť k záveru, a sice, že v zákone o spotrebiteľských úveroch sú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené jednoznačne, a to rozdielne od ustanovení Smernice, nad rámec Smernice. Zákonodarca sa teda od ustanovení smernice odchýlil, a zákon o spotrebiteľských úveroch schválil v takom znení s cieľom zabezpečiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, čo vyplýva z dôvodovej správy k tomuto zákonu. Akýkoľvek eurokonformný výklad predmetných zákonných ustanovení by bol potom v priamom rozpore so zákonom, nahrádzal by výslovné explicitné znenie zákona, čo je neprípustné, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Aj súdny dvor spresnil, že zásada eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu prihliadať na obsah Smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je teda obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad vnútroštátneho práva contra legem (rozsudky z 15.04.2008, Impact, C- 268/06, Zb.s. I-2483, bod 100, a Dominguez).

Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímnou aj z dôvodu, že výška anuitnej splátky sa počas celej doby splácania síce nemení, avšak v rámci tejto splátky sa mení výška a pomer splátky pripadajúcej na istinu a na úrok, takže podľa okresného súdu, by mal byť spotrebiteľ informovaný, ako sa jeho platby pripisujú na splatenie dlhu, t.j. či sa najsamprv z každej splátky najviac započítava na splatenie úroku a menej na istinu, alebo naopak, pričom uvedenú informáciu spotrebiteľ nemôže vyčítať z údajov o výške anuitnej splátky.

Navyše podporným argumentom požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov možno vyvodiť aj z argumentácie samotného žalobcu, ktorý „vyčíta“ žalovanej, že pri ňou vykonanom výpočte RPMN žalovaná nezohľadnila, že výška poslednej anuitnej splátky bude v inej sume ako ostatné splátky, takže v tej spojitosti sa okresný súd žalobcu dopytuje, odkiaľ o tom mala žalovaná vedieť, keď úverová zmluva uvedený rozpis anuitných splátok neobsahuje ?

Na tomto mieste okresný súd taktiež podotýka, že na uvedenej zákonnej povinnosti dodávateľa, uvádzať v úverovej zmluve vnútorný rozpis anuitných splátok v tom zmysle, aká suma z tej ktorej anuitnej splátky bude pripočítaná na splatenie (umorenie) istiny, koľko na úrok a koľko na poplatky, nemôže nič zmeniť ani právo spotrebiteľa dané mu v § 9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, požadovať od veriteľa amortizačnú tabuľku, pretože jednako opäť, ak by toto pre dostatočnú informovanosť spotrebiteľa postačovalo, zákonodarca by uvedenú povinnosť osobitne nevyžadoval aj v cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch a navyše, toto nemôže postačovať aj z toho dôvodu, že amortizačná tabuľka vydaná v priebehu trvania úverového vzťahu na žiadosť spotrebiteľa, už reaguje na do tej doby spotrebiteľom realizované platby a vyjadruje tak aktuálnu situáciu v zložení jednotlivých splátok a nie situáciu v čase pri vzniku úverového vzťahu.

42. Okrem toho má okresný súd taktiež za to, že v úverovej zmluve z 30.08.2016, nie je správne uvedená citovaným § 9 os. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadovaná náležitosť a to priemerná RPMN, ktorá je v úverovej zmluve označená hodnotou 16,57 %, avšak podľa Ministerstvom financií SR zverejnených údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrtrok 2016 [<https://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebiteleske-uvery/suhrnne-informacie-udajoch-novoposkytnutych-spotrebiteleskych-uveroch-veritelmi>] bola v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy pri spotrebiteľských úveroch nad 1 rok do 5 rokov poskytnutých bankami (v danom prípade bola pôvodným veriteľom tiež banka) priemerná RPMN iba 12,52%.

43. Vo vzťahu k poisteniu má okresný súd za to, že toto nebolo taktiež v úverovej zmluve z 30.08.2016 dojednané transparentne, a to jednako už aj z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodu, že z úverovej zmluvy, ba dokonca iba z jej zmluvnými stranami nesignovanej prílohy, je zrejmé iba to, že žalovaná súhlasila s poistením rozsahu „Rozšírený súbor poistenia“, avšak na základe bližšie neidentifikovanej

napr. jej dátumom uzavretia, či zmluvnými stranami tzv. „Rámcovej poisťovnej zmluvy“, ktorá ani nebola žalovanej odovzdaná, ale údajne len mala možnosť do nej nahliadnuť. Inými slovami povedané zo žalovanou podpísanej dokumentácie nie je možné bližšie konkretizovať, napr. rozsah a podmienky toho poistenia a to za situácie, kedy sa žalovanej ukladá povinnosť podrobiť sa dojednaniam v poisťovnej zmluve uzavretej veriteľom (predchodcom žalobcu) s vopred ním (rozumej žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom) určenou poisťovňou, ktorá ani žalovanej nie je známou a to opäť bez možnosti žalovanej (spotrebiteľ) ovplyvniť jej výber a navyše bez bližšej vedomosti žalovanej o rozsahu poistenia, keďže napr. z predmetného zmluvného dojednania nie je jednoznačne zrejmé či napr. toto poistenie pokrýva aj riziko smrti v dôsledku choroby, ktorou by eventuálne poistený už trpel v čase uzavretia poisťovnej zmluvy a pod.. Teda keďže v čase uzavretia úverovej zmluvy z 30.08.2016 žalovaná ako spotrebiteľ nemala vedomosť o jasných podmienkach poistenia, teda nemala vedomosť o zmluvných podmienkach ku ktorým sa zaväzovala, okresný súd má za to, že toto dojednanie o poistnom je pre svoju neurčitosť neprijateľným a teda neplatným zmluvným dojednaním podľa § 53 ods. 5 OZ a teda na jeho základe nemohol žalovanej vzniknúť žiadny právne relevantný záväzok, preto okresný súd v tejto časti žalobného nároku (poplatok za poistenie) žalobu zamietol.

44. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k záveru, že úverová zmluva z 30.08.2016 neobsahuje vôbec alebo neobsahuje správne zákonné náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. f), i), k), l) a z) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe tejto úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, preto okresný súd v tejto časti (úrokov a poplatkov) žalobu zamietol.

45. Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, boli všetky žalovanou učené platby započítané v prospech splatenia istiny jej poskytnutého úveru, preto okresný súd priznal žalobcovi voči žalovanej nárok iba na zaplatenie zvyšnej sumy žalovanej reálne poskytnutej istiny úveru po odpočítaní toho, čo žalovaná už splatila. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 2 000,- Eur, z ktorej sumy žalovaná splatila sumu 956,13 Eur, teda rozdiel predstavuje 1 043,87 Eur (2 000 - 956,13).

46. Podľa prvej vety § 517 odsek 1 OZ v znení účinnom ku dňu omeškania (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

47. Podľa § 517 odsek 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

48. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

49. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému úroku z omeškania, pokiaľ ide o zaplatenie istiny poskytnutého úveru, má okresný súd za to, že žalovaná sa so splnením tohto svojho záväzku dostala do omeškania už deň po zosplatnení úveru, ku ktorému došlo 01.12.2019, avšak keďže žalobca sa domáhal jeho priznania až odo dňa nasledujúceho po dni účinného postúpenia mu pohľadávky jeho právnym predchodcom 24.03.2020, t.j. až odo dňa 25.03.2020, okresný súd v záujme nerozhodnúť ultra petitem, priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania v súlade s aktuálnymi sadzbami zákonných úrokov z omeškania pre občianskoprávne vzťahy ku dňu omeškania, vo výške 5 % ročne z okresným súdom ustálenej dlžnej sumy istiny nesplateného úveru, odo dňa 25.03.2020 a vo zvyšku prevyšujúcom tento žalobcom uplatnený nárok, okresný súd žalobu zamietol.

50. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

51. Okresný súd v danom prípade vzhladol potrebu prihliadnuť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nakažlivej choroby, kedy množstvo ľudí prišlo o prácu a nemá pravidelný príjem alebo ho má v zníženej miere za situácie, kedy musia zabezpečovať primárne základné

životné potreby, s prihliadnutím na aktuálnu situáciu spojenú s prudkým zvyšovaním nákladov na energie v dôsledku pandemickej situácie, ako aj aktuálnej vojnovnej situácie, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, kedy žalovaná nežiadala o možnosť splátok jej dlhu, využiť jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto dôvodu okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi jemu nie nepatrnú prisúdenú čiastku v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

52. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

53. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

54. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

55. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia sumy 2 454,41 Eur, pričom úspech mal v časti o zaplatenie 1 043,87 Eur, t.j. úspech mal v rozsahu 42,53 % a neúspech v rozsahu 57,47 %, pričom rozsahu neúspechu žalobcu korešponduje na druhej strane úspech žalovanej a opačne. Vzhľadom na uvedené, tak okresný súd v konaní pomerne úspešnejšej žalovanej priznal voči pomerne neúspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 14,94 % (57,47 % - 42,53 %). O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do

uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.